

BOŻE NARODZENIE I WIELKA NOC

W Biblii ludzie są przyrównani do owiec, które mają tendencję do bezmyślnego podążania za stadem. Dla faryzeuszy tradycja jest ważniejsza od tego, co mówi Bóg, dlatego Jezus uczy, aby wszystko porównywać ze Słowem Bożym - ponieważ odrodzony człowiek ma żyć każdym słowem, które wyszło z ust Boga (Mt 4:4).

Walka w którą faryzeusze nieustannie wciągali Jezusa, to odwieczny konflikt ludzkich tradycji ze Słowem Bożym. Taką samą walkę musi dziś toczyć Kościół Jezusa Chrystusa. Boże Słowo jest jedynym światłem, jakie mają ludzie na tej ziemi. Gdy na początku Bóg stworzył światłość, to natychmiast oddzielił ją od ciemności, którą dzisiaj jest zarówno grzech, jak i ludzkie tradycje. Odrodzeni ludzie zostali zobowiązani do oddzielenia się od ludzkich tradycji, aby Kościół Jezusa Chrystusa nie był mieszaniną prawdy i kłamstw (*tł. Biblijne określenie „tradycji narodów”, w Polskich tłumaczeniach jest zazwyczaj oddane jako: „żywioły”, „nędzne żywioły” lub „żywioły tego świata. Natomiast niebiblijne tradycje judaistyczne, są określane jako „nauka starszych”*).

Święta Bożego narodzenia

Rozważmy więc temat świąt Bożego narodzenia, które wielu ludzi uważa za dzień narodzin Jezusa. W każdej religii, kościelni handlarze z niecierpliwością oczekują na święta Bożego narodzenia, bo w tym okresie mogą dużo zarobić. Więc nie jest to wydarzenie duchowe, tylko ożywienie handlowe, ponieważ w tym czasie ludzie wydają bardzo duże kwoty na prezenty i na pocztówki świąteczne. Równocześnie wzrasta sprzedaż napojów alkoholowych. Więc czy to naprawdę są urodziny Syna Bożego, czy może jakiegoś innego "Jezusa"?

Najpierw spójrzmy, co na ten temat mówi Słowo Boże. W Ewangelii Łukasza 2:7-14 pisze, że gdy w Betlejem urodził się Jezus, to tej nocy pasterze wypasali owce na pastwiskach Judei. Palestyńscy pasterze, od października do lutego nie trzymają stad na pastwiskach w nocy, bo w tym okresie pada deszcz i jest zimno. Więc Jezus musiał się urodzić pomiędzy marcem a wrześniem. Wynika z tego, że 25 grudnia są urodziny jakiegoś innego Jezusa, które ludzie tego świata narzucili niczego nie podejrzewającym wierzącym!

Nawet gdyby Kościół znał dokładną datę urodzin Jezusa, to pozostaje pytanie: „Czy Bóg chce, abyśmy celebrowali dzień Jego urodzin?”. Maria, matka Jezusa, która po dniu Pięćdziesiątnicy przez wiele lat żyła wśród apostołów, z całą pewnością znała datę urodzin Jezusa, jednak nigdzie nie ma ani jednej wzmianki o dacie Jego urodzin. Co nam to pokazuje? To, że Bóg celowo zataił ten dzień, gdyż nie chciał, aby Kościół go celebrował. Jezus nie był zwykłym śmiertelnikiem, który co roku obchodzi urodziny, lecz jest odwiecznym Synem Bożym, który w przeciwieństwie do ludzi „nie ma początku ani końca swoich dni” (*Hbr 7:3*). Dlatego Bóg nie chce, żebyśmy raz w roku przypominali sobie o narodzinach Jezusa, lecz abyśmy każdego dnia pamiętali o celu Jego przyjścia na ten świat, o Jego śmierci na krzyżu, o Jego zmartwychwstaniu i Jego wniebowstąpieniu.

Aby zrozumieć dlaczego Bóg nie chce, aby w Nowym Przymierzu Jego dzieci obchodziły jakieś szczególne dni, trzeba zrozumieć różnice dzielące Nowe Przymierze od Starego Przymierza. W Starym Przymierzu, Izraelici musieli święcić niektóre dni. Ale to były tylko cienie rzeczy przyszłych. Bóg chce, aby teraz, gdy już poznaliśmy Chrystusa, każdy dzień naszego życia był równie święty.

Dlatego w Nowym Przymierzu został zniesiony starotestamentowy szabat, bo Nowy Testament nie mówi o żadnym świętym dniu (Kol 2:16-17). Więc jak święta Wielkiej Nocy i Bożego Narodzenia przeniknęły do chrześcijaństwa? Odpowiedź brzmi: przez subtelne działania szatana.

W taki sam sposób, jak chrzest niemowląt, jak oddawanie dziesięciny, jak urzędy kapłańskie oraz wiele innych tradycji i praktyk Starego Przymierza.

Gdy w IV wieku cesarz Konstantyn ustanowił chrześcijaństwo religią państwową Rzymu, to chrześcijanami zaczęto nazywać tłumy ludzi, którzy nigdy nie zmienili swojego światopoglądu, ani nie zrezygnowali z dwóch corocznych świąt powiązanych z ówczesnym „Kultem Niezwycięzonego Słońca” (Sol invictus). Jednym z tych świąt były narodziny boga słońca, które obchodzono 25 grudnia, podczas przesilenia zimowego, gdy słońce osiąga najwyższy punkt na półkuli południowej i zaczyna powracać na półkulę północną. Drugie święto wypadło na przełomie marca i kwietnia, gdy Rzymianie świętowali śmierć ciemności i narodziny światłości, którą przynosił im ich bóg niezwycięzonego słońca. Więc swojego bożka niezwycięzonego słońca nazwali „Jezusem”, aby nadal móc celebrować te dwa najważniejsze święta pogańskie, które dzisiaj uchodzą za chrześcijańskie i są nazywane Bożym Narodzeniem i Wielkanocą. Encyklopedia Britannica, która uchodzi za autorytatywne źródło wiedzy odnośnie historii świata, wypowiada się na temat genezy świąt Bożego Narodzenia następująco:

„Według Filokalusa (twórcy pierwszego katolickiego kalendarza liturgicznego z 354 roku), 25 grudnia był Mitraickim świętem boga niezwycięzonego słońca. Święta Bożego narodzenia są emanacją święta obchodzonego w tej religii w okresie przedchrześcijańskim, które było sezonową pogańską praktyką religijno-plemienną, związaną z ówczesnymi wierzeniami i tradycją. Dokładna data i rok narodzin Chrystusa nigdy nie zostały precyzyjnie ustalone, ale kiedy w 440 roku ojcowie kościoła (Rzymsko-Katolickiego) decydowali w który dzień należy świętować narodziny Chrystusa, to wybrali dzień przesilenia zimowego, który był silnie zakorzeniony w umysłach ludu, gdyż wtedy był najważniejszym ze świąt. Podczas ekspansji chrześcijaństwa na tereny pogańskie, połączono je z wieloma pogańskimi praktykami związanymi z przesileniem zimowym”. (Encyclopædia Britannica wyd. 1953 r., t.5, str. 642A i 643)

Te pogańskie tradycje wywodzą się z babilońskich wierzeń, zapoczątkowanych za czasów Nimroda (Rdz 10:8-10). Tradycja mówi, że po śmierci Nimroda, jego żona Semiramis urodziła nieślubne dziecko i ogłosiła, że jest ono kolejnym wcieleniem Nimroda, który w ciele tego dziecka powrócił do świata żywych. W ten sposób został zapoczątkowany kult matki z dzieckiem, który wiele wieków zaadoptowało tradycyjne chrześcijaństwo, jako kult maryjny. Starożytni Babilończycy obchodzili urodziny tego boskiego dziecka 25 grudnia, a jego matka Semiramis, była czczona jako królowa niebios (Jer 44:19). Natomiast w Efezie nazywano ją Dianą lub Artemidą (Dz 19:28). Semiramis twierdziła, że tej nocy z martwego pnia wyrosło wiecznie zielone drzewo, symbolizujące odrodzonego Nimroda, będącego darem niebios. Tak rozpoczęła się praktyka wycinania jodły i wieszania na niej świecidełek. Takie jest pochodzenie dzisiejszej choinki!

„Tak mówi Pan: Nie uczcie się drogi pogan, bowiem ich zwyczaje są marnością, gdyż siekierą ścinają w lesie drzewo, przyozdabiają je srebrem i złotem, a młotkiem przybijają gwoździe, aby się nie chwiało” (Jr 10:2-4 BG, UBG).

Wielkanoc

Zwrot „Wielka Noc” pochodzi od jednego z tytułów królowej niebios o imieniu „Isztar” (Astarte) – która była jednym z bożków czczonych przez Salomona (zob 1Krl 11:5). W różnych krajach, jej imię wymawiano nieco inaczej.

Encyklopedia Britannica mówi:

„Angielska nazwa „Wielkiej Nocy” (Easter) jest odpowiednikiem niemieckiego słowa „Ostern” i wywodzi się z wierzeń germańskich plemion Europy Środkowej. Gdy rzymskie chrześcijaństwo dotarło do plemion germańskich, to zaadoptowało wiele tamtejszych wierzeń i obrzędów, które odprawiano tam podczas

wiosennych świąt. A że zmartwychwstanie Jezusa miało miejsce wiosną, tak samo, jak pogańskie święto triumfu światła nad ciemnością, to kościół Rzymsko-Katolicki zaadoptował to najbardziej radosne święto germańskie (Ēostre lub Ostara), obchodzone co roku na cześć końca zimy i powrotu słońca. Tak powstała nazwa chrześcijańskich świąt obchodzonych tego dnia.(...) Koncepcja jajka, jako symbolu płodności i nowego życia, sięga starożytnego Egiptu i Persji, gdzie istniał zwyczaj farbowania i jedzenia jajek podczas wiosennych świąt. Starożytna koncepcja jajka, jako symbolu życia, bardzo szybko została zaadoptowana na symbol zmartwychwstania. Według pogańskich wierzeń, słońce wschodzące w wielkanocny poranek tańczy na niebie. To wierzenie wywodzi się z wczesnopogańskiego święta wiosny, podczas którego jego uczestnicy odprawiali tańce na cześć słońca (...) Wielkanocne nabożeństwa podczas wschodu słońca zaczęły odprawiać także kościoły protestanckie”.

Encyclopædia Britannica 1959 edycja, Vol. 7, strony 859, 860.

Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, to dwa główne przesłania Ewangelii. A Jezus nakazał, aby jedynym sposobem upamiętniania tego faktu była Wieczerza Pańska, w której ma uczestniczyć każdy odrodzony człowiek. Gdy łamiemy chleb, to nie tylko wspominamy śmierć Chrystusa za nasze grzechy, ale także świadczymy, że wraz z Nim umarliśmy dla tego świata. Jednak wielkanocny sentymentalizm i emocje związane z wielkim piątkiem, odwracają uwagę ludzi od konieczności podążania za Jezusem i przywiązują ich do tradycji, oraz martwych obrzędów religijnych.

Słowo Boże czy tradycja?

Świętowanie Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy, oraz podążanie za ludzkimi tradycjami jest o wiele większym zagrożeniem, niż brak fundamentu w Słowie Bożym. Siła tradycji jest tak silna, że wielu wierzących, którzy w innych sferach podążają za Pismem Świętym, wciąż nie potrafi zrezygnować ze świętowania Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy. To zadziwiające, że wielu wierzących nie chce zaakceptować tego, co rozumieją nawet świeccy autorzy Encyklopedii Britannica - że święta Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy są typowo pogańskie, gdyż zmienianie nazw pogańskich świąt, w żaden sposób nie czyni ich świętami chrześcijańskimi!

Jak mówiłem wcześniej, Jezus toczył nieustanną walkę z faryzeuszami odnośnie niezgodnych ze Słowem Bożym tradycji religijnych, dlatego więcej wrogów miał z powodu sprzeciwiania się tradycji, nazywanej w Biblii „nauką starszych” (tł. lub „żywołami tego świata”), niż z powodu sprzeciwiania się grzechowi. Jeśli będziesz tak wierny Bogu jak Jezus, wtedy doświadczysz tego samego, co On.

Naszym przewodnikiem jest wyłącznie Słowo Boże, dlatego nie bierz przykładu nawet z pobożnych ludzi, którzy w tych sferach nie przestrzegają Słowa Bożego. „Bóg jest wierny swoim Słowom, a każdy człowiek jest kłamcą” (Rz 3:4). Berejczycy mieli szlachetniejsze usposobienie od innych żydów, dlatego badali Pisma i weryfikowali nawet naukę Pawła, za co Duch Święty ich pochwalił (Dz 17:11). Więc oni są dla nas przykładem, który mamy naśladować.

Dawid był człowiekiem według Bożego serca. Jednak przez czterdzieści lat pozwalał Izraelitom czcić węża z brązu, którego sporządził Mojżesz. Nie zdawał sobie sprawy, że dla Boga jest to obrzydliwość, bo nie miał duchowego rozeznania w przypadku tak oczywistego bałwochwalstwa. W Izraelu był też o wiele mniej znany król Ezechiasz, który miał w tej kwestii rozeznanie, dlatego ujawnił i zniszczył tę bałwochwalczą praktykę (2Krl 18:1-4).

To pokazuje, że przykład należy brać tylko z pobożnych ludzi i ich świętego życia. Nie można naśladować tych, którzy nie mają rozeznania, bo żyją w tradycji. Wyłącznym gwarantem naszego bezpieczeństwa jest przestrzeganie Bożego Słowa, a nie ujmowanie lub dodawanie do niego czegoś.

Nie osądzaj

Więc jakie powinno być nastawienie odrodzonej osoby do szczerych wierzących, którzy świętują Boże Narodzenie i Wielkanoc?

Należy pamiętać, że człowiek nie staje się duchowy przez obchodzenie lub nie obchodzenie świąt Bożego Narodzenia lub Wielkanocy. A zatem cielesni nie są też ci, którzy obchodzą te święta. Duchowi są ci, którzy podążają za Jezusem, którzy codziennie zapierają się samych siebie i codziennie napełniają się Duchem Świętym - niezależnie od tego, czy obchodzą te święta, czy nie. Więc jeśli znasz wierzących, którzy je obchodzą, to bądź dla nich łaskawy i weź pod uwagę, że mogą być nieświadomi ich pogańskich korzeni. A jeśli robią to nieświadomie, to nie grzeszą. Ale Ty będziesz grzeszyć, jeśli zaczniesz ich osądzać.

Zwykle od 25 grudnia wszyscy mają wolne, a dzieci nie idą w tym czasie do szkół, więc wiele osób wykorzystuje ten czas na spotkania z rodziną, co jest bardzo dobre. A ponieważ niektórzy chodzą na nabożeństwa tylko 25 grudnia i w Wielką Noc, to dobrze jest, jeśli zbory odprawiają w te dni nabożeństwa i głoszą im Ewangelię wyjaśniając, że Jezus przyszedł na ziemię po to, aby zbawić ich od ich grzechów i właśnie z tego powodu pokonał śmierć i szatana. Prawdziwi wierzący są wdzięczni Jezusowi każdego dnia, że przyszedł na ten świat, że umarł za ich grzechy i że zmartwychwstał - nie tylko dwa razy w roku.

W czasach wczesnochrześcijańskich, niektórzy chrześcijanie też obchodzili niechrześcijańskie święto, podobne do Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy, którym jest szabat. Dlatego Duch Święty zainspirował Pawła do napisania 14 rozdziału Listu do Rzymian, aby ostrzec wszystkich chrześcijan, żeby nie grzeszyli poprzez osądzanie takich ludzi. To ostrzeżenie dotyczy także tych, którzy osądzają ludzi świętujących Boże Narodzenie i Wielkanoc.

„A słabego w wierze przyjmujcie, nie wdając się w ocenę jego poglądów. Bo kim Ty jesteś, że osądzasz cudzego sługę? Jeden człowiek robi różnicę między jednym dniem a innym, a inny człowiek każdy dzień traktuje tak samo. Kto przestrzega świąt, ten je przestrzega dla Pana i dziękuje za to Bogu; a kto dla Pana nie przestrzega świąt, ten też dziękuje Bogu. W tej sprawie każdy musi zostać przekonany przez Boga we własnym sumieniu. Ty zaś czemu osądzasz swojego brata? Albo czemu pogardzasz swoim bratem? Przecież wszyscy staniemy przed sądem Bożym i każdy zda Bogu sprawę za samego siebie” (Rz 14:1-12).

I to jest najlepsze słowo, jakim można zakończyć rozważanie na temat świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy.

Fragment książki pt: „Młode wino w nowych bukłakach”

tł. www.chlebznieba.pl ©